

ROMANIA
CURTEA DE APEL CONSTANTA
CONTENCIOS

RECURSUL ÎN CONTENCIOS ADMINISTRATIV
ȘI FISCAL

nr. 323/2005

Sedința publică de la 5 decembrie 2005

Completul compus din

PREȘEDINTE

MEMBRU

MEMBRU

MEMBRU

SECRETAR

INCALTA PORT

nr. /CA/06.07.2005

pronunțată de

TRIBUNALUL CONSTANȚA

în dosarul nr.

CA/17.03.2005

având ca obiect

contenciosul fiscal

de reclamant

SC SA

Constanța

a formulat contestație

împotriva Deciziei

nr.28/01.03.2005

emisă de Ministerul

Finanțelor Publice

– Direcția Generală

a Finanțelor Publice

Constanța – Serviciul

CURTEA

Asupra recursului în contencios administrativ de față, constată următoarele:

Prin acțiunea în contencios fiscal adresată Tribunalului Constanța – Secția Contencios Administrativ și înregistrată sub nr /CA/17.03.2005, reclamanta SC SA Constanța a formulat contestație împotriva Deciziei nr.28/01.03.2005 emisă de Ministerul Finanțelor Publice – Direcția Generală a Finanțelor Publice Constanța – Serviciul soluționare contestații, prin care i-a fost respinsă ca neîntemeiată contestația formulată împotriva procesului verbal de control încheiat la data de 12.2004 de către inspectorii din cadrul Direcției Regionale Vamale Constanța – Serviciul de supraveghere vamală.

Motivând contestația, reclamanta învederează în esență că, în cursul anului 2004 a importat piese de schimb din străinătate pentru utilajele: încărcător tip și motostivuitor proprietatea sa.

Se arată că, a efectuat 5 operațiuni vamale de import ce sunt descrise în amănunt în procesul verbal de control, pentru fiecare întocmindu-se declarații vamale de import, ce au fost depuse la Autoritatea Vamală împreună cu toate documentele justificative ale acestuia, iar după efectuarea tuturor verificărilor Autoritatea Vamală a apreciat că sunt scutite de plata taxelor vamale, astfel încât nu a aplicat taxe vamale acestora.

Se precizează că, în speță, este vorba de plata unor taxe vamale stabilite ulterior operațiunii de vămuire a bunurilor importate, atât timp cât procesul verbal de control a fost încheiat la data de 12.2004, după scurgerea unui timp de aproximativ 1 an de zile de la efectuarea importului.

Într-o atare situație, învederează reclamanta că, societatea a fost de acord cu plata drepturilor de import însă nu a fost de acord să suporte plata penalităților și dobânzilor de întârziere în valoare de lei, deoarece nu i se poate reține culpa pentru neplata datoriei în termen.

Pârâta prin întâmpinare solicită a se dispune respingerea acțiunii ca nefondată, cu motivația în esență că, dobânda calculată reprezintă o actualizare a datoriei vamale și nu sancționează culpa.

La rândul său pârâta DGFPCFS Constanța a solicitat respingerea acțiunii ca nefondată.

Prin Sentința civilă nr.338/06.07.2005, Tribunalul Constanța – Secția Contencios Administrativ, respinge acțiunea formulată de reclamantă ca nefondată, reținând în esență că, în speță, sunt aplicabile dispozițiile art.115 cu referire la art.141 Cod pr.fiscală, toate coroborate cu art.61 Cod Vamal.

Împotriva sus-menționatei hotărâri, în termen a declarat recurs reclamanta, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie, cu indicarea temeiului de drept prevăzut de art.304 pct.9 și art.304¹ Cod pr.civilă și următoarea motivație în esență:

- înscrisurile depuse la dosar fac dovada că SC SA nu are nici o culpă, atât timp cât nu a fost stabilită o obligație de plată în sarcina sa, iar textul art.114 Cod pr.fiscală face trimitere la posibilitatea calculului unor penalități sau dobânzi pentru „neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată”;
- dobânzile și penalitățile de întârziere ca sancțiune specifică prevăzută de Codul de procedură fiscală, reprezintă o obligație de plată în sarcina unei persoane fizice sau juridice, vinovată de neachitarea sau achitarea cu întârziere a obligațiilor către bugetul de stat, astfel încât în speță, instanța de fond a pronunțat o hotărâre lipsită de temei legal, dată cu aplicarea greșită a legii.

Prin întâmpinare, Direcția Regională Vamală Constanța în numele și pe seama Autorității Naționale a Vămirilor a solicitat respingerea recursului ca nefondat, pentru ca DGFP Constanța să fi solicitat același lucru prin concluziile scrise depuse la dosar.

Recursul este fondat urmând a fi admis conform art.312 Cod pr.civilă, pentru următoarele considerente, în esență:

Reclamanta a denunțat în anul 2004, 5 operațiuni de import prin schimb, pentru care a achitat taxa de import și beneficiind în temeiul art. 7 din Legea nr. 99/2002 de exonerare de plata taxei de import.

Pe ocazia controlului efectuat de organele vamale, la data de 22.02.2005, s-a constatat că reclamanta nu a prezentat la momentul controlului documentele necesare societății pentru a fi în măsură să demonstreze de ce este eliberată pentru care au fost aplicate doborâzile de import pentru suma totală de [redacted] lei, la care s-au adăugat penalitățile și dobânzile de întârziere în suma totală de [redacted] lei.

Se va reține că, din suma totală de [redacted] lei stabilită în sarcina sa de către organele de control, reclamanta [redacted] cu ordinul de plată nr. [redacted] a vădit suma de [redacted] lei pentru că, cu ordinul de plată nr. [redacted] și [redacted] lei reprezentând taxe vamale, dobânzile și penalitățile aferente iar cu ordinul de plată nr. [redacted] a vădit suma de [redacted] lei reprezentând comision vamal, dobânzile și penalitățile aferente. Reclamanta nu poate fi recuzată pentru neplata dobânzilor și penalităților aferente, deoarece, în temeiul art. 108 Cod pr. fiscală, în ceea ce privește dobânzile și penalitățile aferente, cu excepția cazurilor în care legea prevede altfel, acestea sunt recuzabile la neplata termenului de plată a creanțelor fiscale, pe care de altfel le-a recunoscut.

În ceea ce privește doborâzile de import, referitoare la „cuantumul drepturilor de import datorate de titularii de stat” ce se stabilesc din momentul nasterii datoriei, sunt nelegale și netemeinice, urmând a fi înlăturate, deoarece instanța se afla în situația de a analiza legalitatea obligării contribuabilului la plata dobânzilor și penalităților, distinct de problema legalității obligării la plata sumei principale.

Se va reține că, împlinirea termenului de plată a creanței fiscale, marchează și momentul de la care vor începe să curgă dobânzile și penalitățile prevăzute de lege, sancțiuni prevăzute de lege pentru neplata la scadență a obligațiilor față de bugetul general consolidat.

Cu alte cuvinte, sub aspectul naturii juridice, dobânzile și penalitățile reprezintă o formă de răspundere juridică, respectiv o sancțiune incidentă pentru încălcarea unei anumite obligații, este vorba despre o formă de răspundere civilă delictuală, căreia i se aplică o serie de reguli specifice, dacă încălcarea obligației de către debitor a avut un caracter culpabil.

Simpla încălcare a unei obligații nu înseamnă angajarea în mod automat a răspunderii debitorului, aceasta fiind numai una din condițiile de angajare a răspunderii juridice (fapta ilicită), care presupune și îndeplinirea altor condiții, între acestea cea mai importantă fiind vinovăția.

Analiza dispozițiilor art.108 Cod pr.fiscală, care constituie temeiul juridic al calculării dobânzilor și penalităților în cazul creanțelor fiscale ale statului asupra contribuabililor, nu relevă nici o derogare de la dreptul comun. Astfel, potrivit art.114 al.1 „pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată, se datorează după acest termen dobânzi și penalități de întârziere”, însă aceste prevederi nu pot constitui temei pentru justificarea existenței unei răspunderi obiective, atât timp cât o asemenea răspundere nu este explicit reglementată.

În situația în care, tratamentul fiscal a fost determinat de atitudinea anterioară a organelor fiscale, cum este situația în speță, în

Vamală în urma verificării amprentelor asupra scutirii de plată a taxelor vamale, cu referire la cele 5 din art. 50 Cod de procedură fiscală, ca vinovăția SC [redacted] SA Constanța nu există în fapt și în drept, fiind vorba de un act de control al vamalei care nu determină starea, în fapt și în drept, a existenței sau nu a obligațiilor fiscale. Astfel, potrivit art. 2 Cod de procedură fiscală, obligațiile fiscale (dobânzi și penalități) sunt accesorii și pot fi impuse doar în cazul în care există o obligație principală (dobânzi și penalități) care poate vorbi despre existența unei răspunderi fiscale. Prin urmare, instanța de judecată, în baza art. 50 Cod de procedură fiscală, constată că instanța de control financiar nu poate să impună a obligațiilor de plată și care se manifestă prin existența de dobânzi și penalități în sarcina reclamantului, care se face vinovat pentru neachitarea celor spuse, ce nu se confundă cu răspunderea contravențională sau penală.

De altfel, este cunoscut că dobânzile și penalitățile au un caracter accesoriu față de obligația principală (chiar art. 21 Cod de procedură fiscală prevede că dobânzile și penalitățile sunt drepturi fiscale accesorii), cu toate acestea, instanța de judecată nu poate să impună dobânzile și penalitățile decât în cazul în care există o obligație principală.

În acest sens, instanța de judecată constată că, în baza art. 50 Cod de procedură fiscală, instanța de judecată nu poate să impună dobânzile și penalitățile decât în cazul în care există o obligație principală. Prin urmare, instanța de judecată constată că, în baza art. 50 Cod de procedură fiscală, instanța de judecată nu poate să impună dobânzile și penalitățile decât în cazul în care există o obligație principală. Prin urmare, instanța de judecată constată că, în baza art. 50 Cod de procedură fiscală, instanța de judecată nu poate să impună dobânzile și penalitățile decât în cazul în care există o obligație principală.

Așa fiind și având în vedere că recurenta a achita din proprie inițiativă contravaloarea obligațiilor accesorii stabilite prin actul de control, instanța constată că urmează să dispună obligarea pârâtei DGFP Constanța – Ministerul Finanțelor Publice, la restituirea către reclamanta SC [redacted] SA a sumei de [redacted] lei, reprezentând obligații accesorii (dobânzi și penalități) taxe vamale.

Având în vedere că recurenta a înțeles a achita din proprie inițiativă contravaloarea obligațiilor accesorii stabilite prin actul de control, instanța constată că urmează să dispună obligarea pârâtei DGFP Constanța – Ministerul Finanțelor Publice, la restituirea către reclamanta SC [redacted] SA a sumei de [redacted] lei, reprezentând obligații accesorii (dobânzi și penalități) taxe vamale.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
IN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Admite ca fondat recursul formulat de SC [redacted] SA Constanța, cu sediul în Incinta Port Constanța, împotriva Sentinței civile nr. [redacted] /CA/06.07.2005, pronunțată de Tribunalul Constanța – Secția Contencios Administrativ, în dosarul nr. [redacted] /CA/2005.

Modifică în tot hotărârea recurată, în sensul că, admite acțiunea ca fondată și contestația formulată de reclamantă.

